

Ü N V E R A L I B E Y

DE PRINS
VAN
ELDER'S

De prins van elders is een uitgave van

Dutch Venture Publishing

Copyright © 2025 Dutch Venture Publishing

Auteur: ÜnverAlibey

Oorspronkelijke titel: *Isık Prensi*

Omslagontwerp en binnenwerk: Jen Minkman

Vertaling uit het Turks naar het Engels: Ünver Alibey

Vertaling uit het Engels naar het Nederlands: Natasja Buitink

Vertaling 'Israfel' van Edgar Allan Poe: Berry Minkman

Tekstredactie: Jen Minkman

Eerste uitgave augustus 2025

NUR 285

ISBN 9789403821740

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze dan ook, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Dit boek is gepubliceerd met behulp
van een vertaalsubsidie van TEDA in Turkije

ISTANBUL

BOSFORUS

GÜLİSTAN

GİRENEK

TUNEL

GOLDEN HORN

FATİH

BAZAR

AKSARAY

YENİKAPI

SULTANHAN

BOSFORUS

1. het café waar Orcun werkt
2. Esins faculteit
3. de flat van Esin en haar huisgenoot
4. de flat van Emir
5. de flat van mevrouw Meral
6. de schoolplaats van de Schaduwen

- 1 het café waar Orcun werkt
- 2 Esins faculteit
- 3 de flat van Esin en haar huisgenoot
- 4 de flat van Emir
- 5 de flat van mevrouw Meral
- 6 de schoolplaats van de Schaduwten

*And the angel Israfil, whose heart-strings are a lute, and who has the sweetest
voice of all God's creatures. (from the Qur'an)*

In Heaven a spirit doth dwell
"Whose heart-strings are a lute";
None sing so wildly well
As the angel Israfil,
And the giddy stars (so legends tell),
Ceasing their hymns, attend the spell
Of his voice, all mute.

Tottering above
In her highest noon,
The enamoured moon
Blushes with love,
While, to listen, the red levin
(With the rapid Pleiads, even,
Which were seven,)
Pauses in Heaven.

And they say (the starry choir
And the other listening things)
That Israfil's fire
Is owing to that lyre
By which he sits and sings—
The trembling living wire
Of those unusual strings.

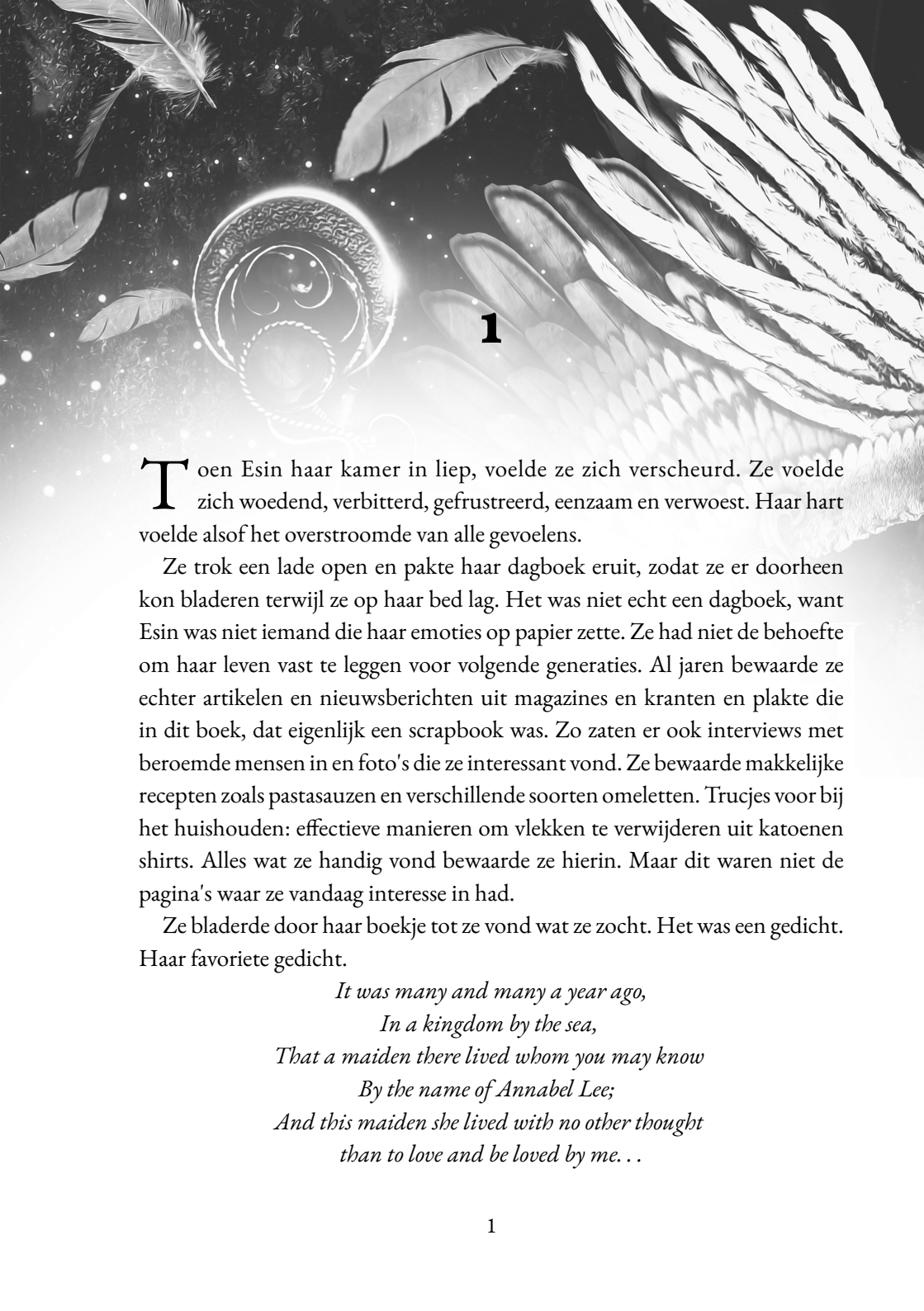
But the skies that angel trod,
Where deep thoughts are a duty,
Where Love's a grown-up God,
Where the Houri glances are

Imbued with all the beauty
Which we worship in a star.

Therefore, thou art not wrong,
Israfeli, who despisest
An unimpassioned song;
To thee the laurels belong,
Best bard, because the wisest!
Merrily live, and long!

The ecstasies above
With thy burning measures suit—
Thy grief, thy joy, thy hate, thy love,
With the fervour of thy lute—
Well may the stars be mute!
Yes, Heaven is thine; but this
Is a world of sweets and sour;
Our flowers are merely—flowers,
And the shadow of thy perfect bliss
Is the sunshine of ours.

If I could dwell
Where Israfel
Hath dwelt, and he where I,
He might not sing so wildly well
A mortal melody,
While a bolder note than this might swell
From my lyre within the sky.

1

Toen Esin haar kamer in liep, voelde ze zich verscheurd. Ze voelde zich woedend, verbitterd, gefrustreerd, eenzaam en verwoest. Haar hart voelde alsof het overstroomde van alle gevoelens.

Ze trok een lade open en pakte haar dagboek eruit, zodat ze er doorheen kon bladeren terwijl ze op haar bed lag. Het was niet echt een dagboek, want Esin was niet iemand die haar emoties op papier zette. Ze had niet de behoefte om haar leven vast te leggen voor volgende generaties. Al jaren bewaarde ze echter artikelen en nieuwsberichten uit magazines en kranten en plakte die in dit boek, dat eigenlijk een scrapbook was. Zo zaten er ook interviews met beroemde mensen in en foto's die ze interessant vond. Ze bewaarde makkelijke recepten zoals pastasauzen en verschillende soorten omeletten. Trucjes voor bij het huishouden: effectieve manieren om vlekken te verwijderen uit katoenen shirts. Alles wat ze handig vond bewaarde ze hierin. Maar dit waren niet de pagina's waar ze vandaag interesse in had.

Ze bladerde door haar boekje tot ze vond wat ze zocht. Het was een gedicht. Haar favoriete gedicht.

*It was many and many a year ago,
In a kingdom by the sea,
That a maiden there lived whom you may know
By the name of Annabel Lee;
And this maiden she lived with no other thought
than to love and be loved by me. . .*

Na het lezen van de eerste paar coupletten van het bekende gedicht van Edgar Allan Poe drukte ze het boekje dicht tegen haar hart aan en sloot ze haar ogen. Ze dacht aan Annabel Lee, die hopeloos verliefd was geweest op de dichter. Ze zag hen voor zich: het prachtige meisje en de dichter, hand in hand. Ze liepen samen langs de kustlijn en het land waar de dichter over had gesproken lag achter hen. De huizen waren opgetrokken uit witte stenen en de daken waren bedekt met rode dakpannen, die glinsterden in de zon. De hoge torens reikten tot aan de wolken. Als Esin aan dat land dacht, dacht ze altijd aan het rijk waar alle sprookjes zich afspeelden.

Ze las het volgende couplet, dat over hun gepassioneerde liefde ging.

*I was a child and she was a child,
In this kingdom by the sea,
But we loved with a love that was more than love—
I and my Annabel Lee—
With a love that the wingèd seraphs of Heaven
Coveted her and me...*

Esins ogen werden vochtig. Wie verlangde er nou niet naar zo'n soort liefde? Een liefde zo puur dat zelfs de engelen er jaloers op waren.

Nu waren Annabel Lee en haar dichter op het strand. De zon ging onder en ze zaten naast elkaar terwijl ze naar de zonsondergang staarden. Annabel Lees haren vielen over de schouder van de dichter terwijl ze naar de lucht keek. Die was eerst roze, toen lila en vervolgens werd de hemel oranje. De kleuren van de hemel hoefde de dichter echter niet te zien. Annabel Lee was genoeg voor hem.

Een tijdlang zag Esin in haar verbeelding de twee geliefden zo samen zitten op het strand. Met enige weerzin las ze verder en begon ze aan het derde couplet. Haar hart bonsde sneller. Ze had dit gedicht al honderden keren gelezen, dus ze wist wat er aan zat te komen.

And this was the reason that, long ago,

*In this kingdom by the sea,
A wind blew out of a cloud, chilling
My beautiful Annabel Lee...*

Inwendig kromp Esin in elkaar. In haar verbeelding bibberde Annabel Lee van de kou. De dichter deed zijn jas uit en legde die over haar smalle schouders. Ook deed hij nog iets anders: hij voelde aan haar voorhoofd om haar temperatuur te controleren. Hij was overduidelijk bezorgd, want hij stond op en hielp haar omhoog. Samen liepen de twee naar de stille stad, hij met een arm om haar middel. Die stad was gehuld in schemering.

*So that her highborn kinsmen came
And bore her away from me,
To shut her up in a sepulcher
In this kingdom by the sea...*

Dat was het dan. Ze was vergaan... dood. Annabel Lee was overleden. Ze had hem verlaten. De dichter bleef alleen achter in die grote, wrede wereld.

Esin kon het volgende stuk niet meer lezen, sloeg haar boekje dicht en legde het op haar nachtkastje. Ze wikkelde zichzelf in haar deken en begon te huilen.

Ze hilde om Annabel Lee.

Ze hilde om de dichter.

Maar ze hilde ook om zichzelf en haar verloren liefde.

2

De deur ging open en Esin liep naar binnen, achtervolgd door de wind van buiten. De koude lucht herinnerde iedereen aan het slechte weer dat vandaag heerste. Het was makkelijk om te vergeten dat de winter was gearriveerd met al zijn grimmige glorie om de wereld te bevroeren als je in een warm cafeetje met vrienden koffie aan het drinken was.

Esin bleef bij de ingang staan en deed haar haren goed, trok haar sjaal los en opende de knopen van haar lange jas, maar ze trok hem niet uit. Tot grote teleurstelling van de jonge man met krullen die in de hoek van het caféetje zat en zijn ogen niet van haar kon afhouden (en als enige in de zaak nog een vrije stoel had) ging ze niet bij hem zitten. De lange jas was tweedehands en oorspronkelijk bedoeld voor mannen. Hij was beige en zag eruit alsof hij zo uit een zwart-wit film uit de jaren veertig stamde. De jas was zowel breed als lang en ze droeg een beige riem van hetzelfde materiaal om haar middel. Ondanks dat de jas eigenlijk voor mannen was gemaakt, zag hij er niet mannelijk uit bij Esin, met haar lichte huid en slanke postuur. Ze had lang, golvend, kastanjebruin haar en ogen die zo donker waren dat ze bijna zwart leken. Ze schudde haar haren uit en liep naar de vitrine waar alle gebakjes stonden te wachten om gekozen te worden.

‘Neem je tijd, Ayhan,’ zei ze tegen de jongen achter de toonbank, die moeite had met de koffiemachine. Ze knikte naar de roodharige vrouw achter de kassa en liep naar achteren, waar geen gasten mochten komen. Dat was de personeelsruimte.

In de ruimte stond een bank waar twee jongens op zaten. Hun ogen waren gericht op het scherm van hun laptop. Die stonden allebei op een tafel in het midden van de ruimte.

‘Ha jongens, hoe gaat het vandaag?’ Toen de jongens haar zagen, lachten ze naar haar en zeiden ze gedag.

‘Ben je niet veel te laat?’ zei de kale jongen aan tafel, terwijl hij naar de klok wees die aan de muur hing. ‘We gaan al bijna sluiten.’

‘Doe niet zo gek, Cenk,’ zei de andere, bebrilde jongen. ‘Heb je Esin ooit al eens ergens te laat zien komen?’

‘Daar heb je gelijk in,’ zei Cenk. ‘Dus dan ben je vandaag vrij?’ vervolgde hij.

‘Doe niet zo gek, Cenk,’ zei de jongen met een bril wederom. ‘Heb je Esin ooit weleens een dag vrij zien nemen?’

‘Daar heb je ook weer gelijk in,’ zei Cenk en hij dacht na. ‘Maar... wat is er dan aan de hand?’ Hij snapte niet waarom Esin vandaag niet was komen werken. ‘Is de klok kapot? Loopt hij gewoon heel erg voor? Of is het vandaag een feestdag en hadden we helemaal niet open hoeven te zijn? Maar alle andere zaken zijn ook open, dus dan heeft alleen Esin daaraan gedacht?’

Esin was in lachen uitgebarsten. Cenk hield ervan om dingen te raden als hij iets niet wist, wat altijd erg vermakelijk was vanwege zijn overgrote fantasie. Inmiddels was hij alleen te nieuwsgierig geworden om door te raden, hij wilde het nu gewoon weten!

‘Orçun, maatje, vertel me de waarheid,’ zei hij uiteindelijk tegen de jongen met de bril. ‘Ik heb nu wel genoeg geleden.’ Esin stond nog steeds in de deuropening met haar handen in haar zakken. Ze luisterde geamuseerd naar het gesprek tussen Cenk en Orçun. Die jongens waren altijd zo aardig; ze zou hen enorm missen.

‘Ik kwam alleen maar om afscheid te nemen,’ zei ze en daarmee maakte ze een einde aan Cenks marteling.

‘Dat kan niet,’ zei Cenk. ‘Je mag ons niet verlaten!’

Orçun zei niets. Hij wist al dat Esin ontslag zou nemen. Daarnaast wist hij ook dat ze hier niet echt was om afscheid van hén te nemen, maar om iemand anders te zien...

‘Geloof me als ik zeg dat ik zou blijven als het kon. Maar het nieuwe semester begint maandag. Maar weet alsjeblieft dat het super was om hier met jullie twee te werken,’ zei Esin.

‘Maar waarom stop je dan? Je kunt toch gewoon in de ochtend je lessen volgen en hier blijven werken? Onze diensten beginnen toch pas in de avond,’ kaatste Cenk terug, in de hoop haar van gedachten te doen veranderen.

‘Ik zou willen dat het zo simpel was,’ zei Esin terwijl ze een bittere glimlach liet zien.

Cenk ging naar de open universiteit, dus hij snapte het probleem niet. Hij keek naar Orçun en hoopte op een uitleg van zijn vriend.

‘Op onze uni zijn de lessen niet verdeeld tussen ochtend- middagstudenten,’ zei Orçun. Hij zat bij dezelfde faculteit als Esin, maar deed een andere opleiding. ‘Kijk, als wij bijvoorbeeld les hebben om halftien ‘s ochtends op maandag, voor het vak... ehm...’

‘Geschiedenis van de Republiek,’ vulde Esin hem aan.

‘Ja, geschiedenis van de Republiek, top. En als we dan bijvoorbeeld twee lessen achter elkaar hebben, dan zou dat om tien voor half twaalf afgelopen zijn. Het volgende vak is dan... is dan...’

‘Introductie vertaling,’ schoot Esin hem weer te hulp.

‘Juist, inderdaad. Introductie vertaling, dat vak heeft me bijna de das om gedaan, maar ik heb het gehaald. Goed, dat vak begint dan om halftwaalf, want het is het volgende vak, toch? Dat is logisch.’

‘Uiteraard,’ zei Cenk. ‘Ze kunnen het niet maken om het pas om vijf uur in te plannen, of wel?’

Esin en Orçun keken elkaar aan en schoten in de lach.

‘Jongens, wat is er nou? Heb ik iets verkeerd gezegd?’ vroeg Cenk, maar hij realiseerde zich al snel waarom ze lachten. ‘Wacht, je gaat me toch niet vertellen dat de volgende les dan écht pas om vijf uur staat ingeroosterd?’

Esin en Orçun knikten allebei instemmend.

‘Wat een onzin,’ zei Cenk. ‘Wacht even. Betekent dit dat jij óók gaat stoppen?’ vroeg hij aan Orçun.

‘Nou, nee,’ zei Orçun. ‘Ik neem geen ontslag. Ik doe het jaar toch over, dus ik hoef niet ieder vak te volgen.’

Esin wilde hem aanraden om wél ieder vak te gaan volgen, al was het niet zijn eerste keer. Op die manier was hij geen nieuw gezicht voor de leraren tijdens het examen. Hij zou anders misschien nog een keer zakken, maar ze wilde zich daar liever niet mee bemoeien. Orçun was een goede vriend van haar, hij was degene die haar aan een baan had geholpen toen ze geld nodig had.

‘Kom met me mee, dan stel ik je voor aan mijn baas, van het café, weet je wel. Ik heb hem al over je verteld,’ had hij tegen haar gezegd. Binnen een dag had ze de baan en was ze onderdeel van het personeel. Esin wilde dus niet arrogant overkomen door hem nu de les te gaan lezen over hoe hij zijn studie moest aanpakken.

Ze was altijd al een topstudente geweest en had de middelbare school met hoge cijfers afgerond. Ook op de universiteit streefde ze naar het beste, maar alles was hier anders. Haar ouders woonden niet in Istanbul, dus moest ze voor zichzelf zorgen. De hoogleraren hier zouden ook geen contact opnemen met haar moeder als haar cijfers tegenvielen. Ze was ver van huis, in een andere stad en ze was helemaal alleen. Toch had ze haar toelatingsexamen goed gemaakt en het feit dat ze positief had kunnen opvallen bij de docenten in een groep van honderdvijftig studenten was een prestatie op zich.

Orçun was anders dan Esin; hij was veel relaxter en tamelijk slordig. Hij zat in zijn derde jaar, maar moest nog steeds tentamens herkansen uit het eerste jaar. Daardoor moest hij nog vakken uit zowel het eerste als het tweede jaar volgen. Esin zou zichzelf iets aandoen als ze zoveel onvoldoendes haalde. Maar zorgde zijn gebrek aan ambitie ervoor dat Orçun een slecht persoon was? Absoluut niet! Esin zou in het verleden nooit naast zulke mensen in de klas hebben gezeten of met hem zijn omgegaan, maar ze was veranderd. De universiteit had haar veranderd en ze was volwassener geworden. Ze waardeerde Orçuns vriendschap.

‘Ik moet maar eens gaan, jongens,’ zei ze. ‘Jullie pauze is toch bijna voorbij.’

‘Dat klopt, het is altijd te snel voorbij,’ klaagde Cenk en hij klapte zijn laptop dicht. ‘Ik ga naar Ayhan, het is mijn taak om die jongen te redden van de

kwaadaardige koffiemachine.’ Ze lachten en dachten terug aan wat Ayhan op zijn eerste werkdag tegen hun werkgever had gezegd. Hij beweerde dat hij een digibeeet was en hij de machine niet zou kunnen gebruiken zonder hem kapot te maken. Als antwoord daarop had de baas gezegd dat die machines al honderd jaar oud waren en dat iedereen die met een mobiel overweg kon, ook deze machine wel kon gebruiken. Het probleem was echter dat Ayhan zelfs niet met een telefoon overweg kon.

‘Laten we contact houden, lieverd,’ zei Cenk.

‘Maak je geen zorgen, ik zal zo vaak langskomen dat je er moe van wordt,’ zei Esin om hem gerust te stellen.

‘Dan ga ik het nieuwe meisje achter de kassa maar redden,’ voegde Orçun toe terwijl hij opstond.

Hij voelde zich een beetje ongemakkelijk, zoals altijd wanneer hij met Esin alleen was. Hij voelde zich compleet op zijn gemak met haar wanneer ze op school samen met andere studenten waren of in het café met hun collega’s. Hij maakte bijdehante opmerkingen en de leukste grappen en plaagde haar oneindig, maar... Als ze met zijn tweeën waren, leek het wel alsof hij bevroren was. Dan begon zijn hart sneller te kloppen en zweetdruppels vormden zich op zijn voorhoofd. Hij vond het moeilijk; hij was bang om haar aan te kijken, maar ook om dat niet te doen. Hij was bang dat ze de verandering in zijn houding zou zien. Hij kon er niets aan doen: hij was bang dat Esin zou merken dat hij meer voor haar voelde dan vriendschap en hem dan niet meer wilde zien. Yep, alles was ingewikkelder als ze alleen waren.

Toen hij haar had verteld dat hij misschien wel een baantje voor haar had, hadden ze met andere studenten in de kantine van de universiteit gezeten. Esin was enthousiast geweest en had hem gevraagd om de volgende dag samen naar het café te gaan zodat hij haar kon voorstellen aan zijn werkgever. Onmiddellijk had hij een excuus bedacht waarom dat niet kon (met Esin afspreken? Alleen? Nooit!) en vertelde haar dat hij die dag al eerder moest werken. Ze wist toch waar het café was en ze zou in de middag zelf langs kunnen komen, dan zou hij haar aan zijn baas voorstellen.

‘Je komt maandag wel naar de uni, toch?’ vroeg ze. Ze kon er niets aan doen. ‘Je moet op zijn minst je rooster ophalen.’

‘Uiteraard,’ antwoordde Orçun lachend. ‘Ik ben niet helemaal een verloren zaak, hoor.’ Het was beleefd geweest om met haar naar de uitgang te lopen, realiseerde hij zich. Hij maakte een gebaar naar zijn collega achter de kassa dat hij er zo aankwam en liep naast Esin naar de deur zonder dat hij haar aanraakte. Esin knoopte haar jas dicht en sloeg haar sjaal om haar nek. Ze stonden bij de ingang van het café met hun gezichten naar elkaar toe. Orçun wist wat er nu zou komen; hij voelde het in zijn maag.

‘Heb je... Melih verteld dat ik ermee stop?’ Eindelijk vroeg ze naar Melih. Orçun wachtte een ogenblik, zodat de jaloezie die hij voelde verdween. Hij duwde het gevoel naar het achterste hoekje van zijn hart en schraapte zijn keel, voor hij mompelde: ‘Ehm, ja. Nou ja, ik was het niet, maar het kwam gisteren ter sprake toen hij vroeg waarom we een nieuw meisje hadden aangenomen. Iemand heeft het hem verteld, maar ik weet niet wie. Waarschijnlijk een van de jongens die die ochtend moesten werken.’

Esin wilde zoveel vragen stellen... Wat was zijn reactie geweest? Was hij geïrriteerd of had hij gevraagd waarom? Ondanks dat ze het Orçun wilde vragen, deed ze het niet.

Orçun wilde haar wel vertellen dat het Melih niet veel had kunnen schelen en dat hij ‘O, echt?’ had gezegd voordat hij weer verder ging met zijn werk, maar dat deed hij niet.

‘Ik moet nu echt gaan,’ zei Esin, terwijl ze onverschillig probeerde over te komen. Ze liep het café uit en haar rokje en sjaal werden direct aangevallen door de wind. Dat vond ze niet erg en ze liet de wind met haar haren spelen.

3

De zon stond op het punt om onder te gaan, maar Esin had nog geen zin om naar huis te gaan. Ze kon niet kiezen welke kant ze op wilde: richting Aksaray of Laléli? Het café lag precies in het midden van de twee wijken, niet in de hoofdstraat, maar in een van de zijstraatjes die vaak bezocht werden door jonge mensen, vooral studenten van de universiteit. Ze trok haar sjaal over haar kin en peinsde. Als ze richting Aksaray zou gaan, ging ze ook richting haar huis, maar Laléli betekende...

Het is niet zo koud, zei ze tegen zichzelf. Het waait alleen heel hard.

Een wandeling zou haar goed doen. Haar sjaal zwierde in de wind en ze wachtte op het groene licht bij het kruispunt met haar handen in haar zakken. Ondanks de wind was het druk op straat. De studenten die net terug waren gekomen in de stad voor hun studie leken een nieuwe golf aan energie uit te stralen.

Esin was in de vakantie niet naar huis gegaan, ze wilde de mogelijkheid om te werken en wat extra geld te verdienen niet missen. Ze mocht dan wel een studiebeurs hebben, maar Istanbul was erg duur en geld kon ze goed gebruiken. Toch had ze zich eenzaam gevoeld toen haar huisgenoten allemaal weg waren. Zelfs door de telefoongesprekken met haar moeder, die haar iedere avond met trieste stem belde, voelde ze zich niet veel beter. Iedere avond na haar werk moest ze al haar moeders vragen beantwoorden: kon ze niet tóch naar huis komen? Dacht ze soms dat haar vader haar zou laten omkomen van de honger? Miste ze haar familie niet?

Esin was een sterke meid en ze was ook redelijk. Ze wist hoe ze haar emoties moest beheersen en zich moest focussen op haar werk. Na haar eerste salaris was ze al haar problemen vergeten en de eenzaamheid die erbij hoorde. Alles leek beter als ze goed in haar vel zat. Ze geloofde dat ieder probleem een oplossing had en ze het alleen nog moest vinden. Die avond, nadat ze haar eerste salaris had ontvangen, beloofde ze haar moeder dat ze een keer een weekend naar huis zou komen als de lessen weer waren begonnen.

Ondanks dat alles voelde ze zich toch eenzaam als ze thuis was, met name 's nachts. Maar daar zou ze juist van moeten genieten, in plaats van zich te gedragen als een verlaten vogeltje. Want uiteindelijk zou ze de rust en stilte weer missen als haar huisgenoten terug waren.

Ja, dat zou ze doen. Overdag in het café was ze nooit alleen, ze was met haar medestudent Orçun en Cenk was er ook, waarmee ze gelijk een band had gevoeld. De eigenaar was er ook vaak. Dat was meneer Peyami, een vriendelijke en begripvolle man. Daarnaast was er ook nog Melih: de jongen voor wie ze direct was gevallen. Melih met zijn diepgroene ogen en mooie glimlach.

Ze stak de weg over en liep langzaam de heuvel op. De koude lucht op haar gezicht voelde verfrissend. De straat waar ze nu liep kende ze, ze liep hier dagelijks tijdens haar vorige semester. Aan het einde, aan de linkerkant, keek ze naar het prachtige gebouw van de faculteit Geesteswetenschappen van de Universiteit van Istanbul. Ze was dol op haar universiteit. Niet alleen haar faculteit vond ze geweldig, maar ook de lessen, hoogleraren en medestudenten. Het gebouw zelf vond ze ook mooi. De imposante, stenen structuur die nu met lampen verlicht werd in de schemering trok de aandacht van iedere voorbijganger. Ze voelde zich trots dat ze daar een studente was. Esin stond op de stoep aan de overkant van de straat en keek vol bewondering naar het gebouw.

De wind kreeg eindelijk haar sjaal te pakken en nog voordat ze kon reageren, waaide haar sjaal weg. De wind blies hem over de voorbijgaande tram, maar werd op kunstige wijze gevangen door een man die bij de ingang van het gebouw stond. De man en Esin, die beiden aan weerszijden van de weg

stonden, maakten oogcontact. Hij wees naar een oversteekpunt dichtbij en liep naar haar toe met de sjaal in zijn hand. Esin liep hem tegemoet.

Een paar minuten later bedankte ze de vreemdeling verlegen. Hij was een lange, heel knappe man met heldere blauwe ogen.

‘Dit is de meest acrobatische sjaal die ik ooit heb gezien,’ zei hij en hij lachte. Zijn diepe, maar tegelijkertijd zachte stem fascineerde haar.

‘Jij bent ook zo slecht nog niet als het om acrobatiek gaat,’ zei ze.

De man trok zijn wenkbrauwen op en Esin realiseerde zich dat wat ze had gezegd niet overkwam zoals ze het bedoelde. Ze bloosde.

‘Ik bedoel... Door de manier waarop je mijn sjaal ving.’ Wanhopig probeerde ze haar woorden toe te lichten. Ze schaamde zich dood. ‘De manier waarop je hem ving in één vloeiende beweging, alsof je er niet eens naar hoefde te kijken.’

Ja, dat was wat ze had willen zeggen. Maar ze had de verkeerde woorden gebruikt en nu zou ze de man vast het idee geven dat ze zomaar met hem probeerde te flirten of zo.

Ze had hoe dan ook gelijk, want de man had op dat moment écht niet gekeken naar de sjaal die hij nu in zijn handen had. Hij was namelijk naar het gebouw aan het kijken. Hij had de sjaal boven zijn hoofd gevoeld en had niets meer gedaan dan zijn hand omhoog steken om het ding vast te grijpen. Zonder omhoog te kijken.

‘Ik zou willen dat ik zo’n talent had,’ zei de man.

Esin haalde diep adem. Fijn, het was haar gelukt om het goed uit te leggen. De man vervolgde: ‘Dan had ik zelf mijn gleufhoed nog op gehad.’ Hij haalde een hand door zijn blonde haren.

Een gleufhoed? Esin grinnikte. Die man zou toch zeker een grapje maken? Wie droeg er tegenwoordig nog zo’n hoed? Ze bekeek de outfit van de man die voor haar stond. Naast zijn knappe uiterlijk, mooie glimlach en elegantie bewonderde ze ook zijn stijl. Net zoals Esin droeg hij een lange jas die op die van haar leek, maar dan wat donkerder bruin. Daaronder was zijn pak zichtbaar. Hij droeg suede schoenen. Hij zag er inderdaad wel uit alsof hij met flair een gleufhoed zou kunnen dragen. Hij maakte dus geen grapje?

‘Mooie jas trouwens,’ zei hij, alsof hij haar gedachten kon lezen. ‘Je hebt smaak.’

Maakte hij nou wél een grap? Ze kon het niet vertellen. Ze bedankte de man en legde haar hand over haar sjaal. De man moest dat gebaar zelf maar interpreteren. Zij bedankte hem simpelweg voor het redden van haar sjaal, of vanwege zijn compliment. Of allebei.

‘Ik wil je niet langer ophouden,’ zei ze tegen de man.

Ze wilde haar wandeling afmaken en snel naar huis voordat het te donker werd. En voordat ze zich nog een keer voor schut zou zetten. Om een of andere reden keken de blauwe ogen van de vreemdeling ineens verdrietig.

‘Nogmaals bedankt voor het redden van mijn sjaal. Fijne avond,’ zei ze.

‘Graag gedaan,’ zei hij. ‘Jij ook een fijne avond.’

Hij keek Esin in haar ogen aan en glimlachte lief. Ineens begon ze te twijfelen. Had ze deze man nou al eens eerder gezien? Ze wilde het hem vragen, maar bedacht zich toch en ze draaide zich om. Waar zou ze hem ooit eerder gezien moeten hebben?

Misschien in een oude zwartwitfilm, zei ze tegen zichzelf. *Eentje met Rita Hayworth erin...* Het idee was grappig en Esin grinnikte. Ze trok haar sjaal wat strakker om zich heen uit voorzorg. Toen blikte ze terug op haar blunder.

Jij bent ook zo slecht nog niet als het om acrobatiek gaat. O mijn god. Wat een uitspraak ook weer!

Ze bloosde nogmaals.

Ze kwam bij de oude boekenmarkt aan: Sahaflar Çarşısı. De winkels gingen net dicht, dus kon ze niet naar binnen. In plaats daarvan stak ze de straat over en liep ze richting een café, *Your Home*, dat erg populair was onder studenten. Het was gemeubileerd met comfortabele stoelen, banken en kussens waar klanten konden relaxen en studeren. Sommige studenten bleven er zelfs de hele nacht zitten tijdens tentamenweken. Melih kwam er ook graag.

Ze beklom de traptreden van het gebouw waar *Your Home* zich bevond. Het zat op de eerste verdieping. Het was niet echt een café, want ze serveerden er alleen gekoelde drankjes en thee. De hele eerste verdieping werd door het café in beslag genomen. Een ruimte was gevuld met bureau's waar

computers op stonden en een andere ruimte was gevuld met lage tafels met kussens eromheen. De gang en de keuken, waar de waterkoker stond voor een oneindige dosis thee, waren ook gevuld met comfortabele stoelen die gered waren uit de kringloop. Je zou op de bank kunnen gaan liggen met een boek, een computer kunnen gebruiken voor onderzoek of aan een van de bureau's plaatsnemen om te studeren met je laptop of een kop thee. De eigenaar van de plek was Big Bro Acar, een voormalige student van de universiteit die in zijn derde jaar was gestopt en de tijd had genomen om dit op te zetten. Er was zelfs een geluidsdichte ruimte met een grote tv waar je films kon kijken via streaming services. Het was dé favoriete plek voor veel jonge mensen en was daardoor altijd erg druk.

Op dat moment waren er niet veel mensen in de ruimte, alleen een jongen die zijn ouders aan videobellen was (om te zeggen dat hij veilig in Istanbul was aangekomen) en een vrouw met een koptelefoon op. Ze was bezig met het leren van een taal (waarschijnlijk Frans, zo te horen). En in de geluidsdichte ruimte zaten een jongen en een meisje op de bank naar de tv te kijken, met hun ruggen naar Esin gekeerd. Een stelletje...

Esin herkende Melih, maar ze kende het meisje in zijn armen niet. Het was duidelijk dat Melih haar dus wél kende, gezien de intieme situatie waarin ze zaten.

Zo snel al? Hoe lang was het geleden dat zij uit elkaar waren gegaan? Twee dagen geleden. Esin kreeg een vreemd gevoel. Was ze jaloers? Nee, dat niet. Pijn in haar hart? Ook niet. Het was iets anders.

Ze liep weg van de kamer waar het stel in zat en ging aan een tafel in de gang zitten. Vanaf daar kon ze hen goed in de gaten houden. Het meisje keek op naar haar knappe gezelschap en woelde met haar handen door zijn haren terwijl ze samen lachten.

Het meisje was niet erg knap en ze had ook lange hazentanden, zag Esin.

Ze kon natuurlijk door het glas heen niet horen wat die twee tegen elkaar zeiden en ook de explosies op de tv waren voor haar geluidloos. Een gezicht verscheen op de tv, een gigantische man zonder nek en een grote mond. Hij was overduidelijk met CGI bewerkt en schoot op iedereen die in de buurt

kwam. Was dit de film die de jonge tortelduifjes hadden gekozen voor hun eerste date? Het was niet echt een romantische film waar meiden normaal gesproken van hielden en ook niet het soort zwartwitfilm waar Melih beweerde fan van te zijn. Het meisje met de hazentanden leek wel tevreden te zijn met de keuze. Betekende dat dan dat ze fan was van “lage IQ”-films? (Yep, dat was de benaming die Esin had gegeven aan dat soort films.)

Elke keer als er een ontploffing plaatsvond en de held van de film zijn slachtofferportfolio kon uitbreiden, kroop het meisje even tegen Melih aan. Die miste geen enkele kans om haar een kus te geven, op haar lippen, in haar nek en op haar wang... De twee hadden het duidelijk erg goed naar hun zin.

Dat was het moment waarop Esin zich realiseerde wie Melih écht was. Melih, de kameleon. Melih, een jongen die zich aanpaste aan de situatie. In haar geval had dat betekend dat hij zogenaamd hield van zwartwitfilms. Hij had zich aan Esin voorgesteld als groot fan van Bogart, maar in dit geval was hij ineens fan van actiefilms, net zoals zijn date. Uiteraard.

Esin kon hier niet langer blijven. Ze stond op, ging naar beneden en stapte de straat op om naar huis te gaan. Buiten dacht ze terug aan het enthousiasme dat ze had gevoeld nadat ze Melih had ontmoet. *Dit is de ware*, had ze gedacht. *Deze keer is het echt anders*. En hij was ook zo knap! Ze had hem tijdens haar tweede werkdag ontmoet in de personeelsruimte. Melih was de neef van meneer Peyami en nadat hij Esin eenmaal had ontmoet, kwam hij steeds vaker langs. Ze was gevleid. De twee hadden een hoop met elkaar gemeen: ze lazen hetzelfde soort boeken en waren fan van dezelfde films, met een speciale liefde voor zwartwitfilms uit de jaren veertig van de vorige eeuw.

‘Ik heb het idee dat alles toentertijd veel onschuldiger was. Ik kan het niet goed uitdrukken, maar geweld werd toen nog niet op het grote scherm getoond. Het werd alleen geïmpliceerd, door close-ups van handen en de vloeren. De stilte...’ Melih sprak vol vuur over zijn observatie en Esins ogen straalden. Dit was de eerste keer dat ze met iemand uitging die haar écht begreep. ‘En moet je nou zien,’ vervolgde Melih. ‘Het publiek is ontevreden als we niet om de oren worden geslagen met vliegende organen van een of ander

zielig slachtoffer. Een regisseur zal wel denken dat zijn film gaat falen als hij dat niet laat zien!’

Ze hadden er samen om gelachen tijdens hun eerste “echte” date. Ze konden het goed met elkaar vinden en hadden het over wat zoal hun interesses waren terwijl ze koffie dronken. Er waren een hoop dingen geweest die ze allebei leuk vonden... of dat had Esin in elk geval geloofd.

4

Esin liep in stilte met haar handen in haar zakken en haar blik op de grond gericht. De wind was iets gaan liggen, maar doordat het donker was geworden, leek het wel kouder te zijn. De straten waren ook niet meer zo druk als eerder die middag.

‘Ik was zo stom,’ mompelde ze. Blijkbaar hingen Melih’s interesses af van het meisje met wie hij uitging.

In haar hoofd stelde Esin zich het hazentandenmeisje voor en ze hoorde hoe die praatte. “Ik hou van actiefilms! Niet die stomme romantische films waarin twee mensen verliefd worden, uit elkaar gaan en dan weer op het einde samenkomen. Ik word er al moe van als ik eraan denk...”

“Dat bedoel ik dus ook,” zou Melih tegen haar zeggen. “Je moet niet op zoek naar liefde in films, anders gaat het leven zo aan je voorbij zonder dat je echte liefde vindt.”

“O mijn god, dat is zo waar!” zou het hazentandenmeisje roepen, terwijl ze in haar handen klapte. “Ik houd er ook niet van om oude films te kijken, en al helemaal die zwartwitfilms niet die nog ouder zijn dan mijn oma.” Melih was het daar dan natuurlijk helemaal mee eens. “Ik vind ze ook echt niet leuk. Bedenk je maar eens: de acteurs die daarin spelen zijn toch ook allang dood en alsnog kijken we hun achterhaalde films.”

Het meisje dacht op dat moment vast dat ze de ware had gevonden. *Naast het feit dat hij heel knap is, begrijpt hij me ook! De anderen zullen jaloers zijn.* Na dat gesprek zou het stel een film gaan zitten kijken vol actie en zonder plot

en daar samen op de bank naar staren. Centimeter voor centimeter zou Melih dichter naar haar toe schuiven omdat hij dacht dat hij wel zou krijgen wat hij wilde. Wat Melih wilde...

Waren alle jongens hetzelfde? Stapten ze alleen op een meisje af om die reden? Als ze het dan niet kregen, gingen ze weer weg.

Ze gedroegen zich trouwens ook zo als ze het wél kregen.

Esin dacht aan haar huisgenootje Jale. Eerder dit jaar had ze een jongen ontmoet en was verliefd geworden. Ze studeerde aan de universiteit van Marmara bij de kunstacademie, net zoals hij. Ze had hetzelfde verhaal als Esin gehad: haar vriendje begreep haar, ze waren “in sync” en de tijd vloog voorbij als ze samen waren. Bla bla bla... Samen gingen ze een weekendje weg om te schilderen op een van de eilanden voor de kust. Toen ze terugkwamen was ze helemaal in de zevende hemel geweest. Haar vriendinnen hadden gevraagd hoe het was, maar ze deed er mysterieus over terwijl ze giechelend een kop thee inschonk. Haar vriendinnen bleven aandringen. ‘Kom op, ga je ons nog iets vertellen of wat?’ Als antwoord zei ze dat ze moest studeren of schilderen en ze sloot zichzelf op in haar kamer.

Het schilderij waar ze aan had gewerkt tijdens het weekend was nog niet af. Jale had gezegd dat de tijd voorbij was gevlogen tijdens haar weekendje weg met haar vriendje. Ze had niet genoeg tijd gehad om het daar af te maken.

En wat gebeurde er toen?

Haar vriendje stopte met bellen en negeerde al haar berichtjes en oproepen. Toen ze elkaar op school zagen, vertelde hij dat hij “tijd nodig had” voordat hij de volgende stap wilde zetten in hun relatie. ‘Dat is goed,’ had Jale geantwoord. Ze begreep het ook wel, het ging ook allemaal erg snel, zelfs voor haar. Wat kon ze anders zeggen?

Dus wachtte ze op hem. Maar nog geen twee weken later zag ze hem met een ander zitten, onder een boom op het grasveld bij de faculteit. Ze speelden gitaar en zoenden.

Daarna... Jale had gehuild, haatte zichzelf en sloot zich wekenlang op in haar slaapkamer. Met behulp van Esin en hun andere huisgenoot Aylin was het Jale

gelukt om er weer bovenop te komen. Ze had in de tussentijd veel lessen gemist en zou daar ook het volgende semester moeite mee hebben.

Esin had wat haar betreft geluk gehad. Zij had Melih gestopt voordat hij verder kon gaan. Ze had zijn hand vastgepakt toen hij met zijn hand haar been streelde en een pad omhoog volgde waar ze hem niet wilde hebben. 'Ik denk dat we nog even moeten wachten,' had ze tegen hem gezegd. Melih had echter helemaal niet de intentie gehad om op haar te wachten. Als Esin niet geïnteresseerd was, dan was er vast wel iemand anders die wél wilde. Hij was knap, had veel geld en was er goed in. Hij deed niet aan wachten.

Esin was bij het viaduct aangekomen, maar in plaats van over te steken ging ze links. Ze liep door de straat die achter het appartement lag dat ze samen met haar twee huisgenoten huurde. Ze was bijna thuis.

Sinds die avond dat Melih Esin had uitgenodigd bij hem thuis (en het niet was gegaan zoals hij wilde), had hij haar niet meer gebeld of opgezocht in het café. Daarnaast reageerde hij ook minder op al haar WhatsApp-berichten. Een tijdlang had ze zich schuldig gevoeld over hun drie weken durende relatie en had ze gehuild. Niemand wist er ook maar iets van, behalve Orçun. Ze was een sterke en slimme meid en al snel kwam ze er achter dat dit geen goed einde zou krijgen. Het semester ging bijna van start, dus kon ze het maar beter als een vakantieliefde beschouwen.

Desondanks was ze toch nieuwsgierig en wilde ze meer over Melih weten. Dat was waarom ze toch nog een keer naar *Your Home* was gegaan, voor de laatste keer. Melih kwam daar met enige regelmaat.

Yep, jongens wilden maar één ding.

Dat was de conclusie en dat geloofde ze ook nu ze dit had gezien. En liefde? Wat was dat dan? Of waren alle boeken, films en gedichten een grote leugen? Het idee zorgde ervoor dat ze zich nog melancholischer voelde. Ze was eenzaam en liefdeloos in een wereld die te groot voor haar was.

*'... And bore her away from me,
To shut her up in a sepulchre
In this kingdom by the sea...'*

Nope, ze ging niet nog een keer huilen. Ze duwde het gedicht weg uit haar gedachten en haalde diep adem.

‘Denk ergens anders aan...’ mompelde ze. ‘Heb je niet al genoeg tranen om die waardeloze jongen gelaten? Denk aan... *The Maltese Falcon*, een film waar je zo van houdt!’

Helaas kon ze zo snel geen scène bedenken waar ze zichzelf mee kon afleiden, maar ze had in ieder geval niet meer de behoefte om te huilen. Esin zette de kraag van haar jas omhoog. De straat waar ze in liep was leeg en stil en ze kon haar eigen voetstappen horen galmen.

Hoorde ze daar nou een stem? Ze stopte met lopen en luisterde. Het klonk alsof iemand buiten adem was en iets wilde zeggen, maar de stem leek dof, alsof de persoon niet voldoende adem had. Het geluid kwam van de overkant van de straat, waar een doodlopend steegje was. Esin liep erop af.

Het einde van de straat was donker en de enige lantaarnpaal die er stond deed vrij weinig. Zelfs de ramen van de woningen aan de straat waren donker. Langs de stoep in beide richtingen stonden een paar jonge bomen met als doel de straat wat op te fleuren. Hun kale takken reikten naar de hemel, maar zagen er eerder uit als onheilspellende heksenklauwen in plaats van iets gezelligs.

Esin wist dat er in deze wijk vooral studenten woonden en dus ging ze ervan uit dat ze nog niet terug waren van de vakantie thuis bij hun ouders. Anders zou de straat toch niet zo donker zijn? Maar niet alle woningen werden verhuurd aan studenten... waar waren de families, de werkende maatschappij en de ouderen? Misschien was er wel een stroomstoring, vandaar dat die lantaarnpaal helemaal niet zo fel scheen. In dat geval was het beter iets dan niets.

De organisatie ISKI regelde het water en de rioleringen in Istanbul, net als de straatverlichting. Dat was erg attent van ze. Nu berouwde Esin haar keuze om deze donkere straat in te lopen, want die ene lantaarnpaal voldeed niet. De stem die ze dacht gehoord te hebben, was niet langer meer hoorbaar. *Het zullen wel katten zijn geweest...* Er was geen reden meer om nog verder de duisternis in te zwerven.

Maar toen hoorde ze de stem wéér. Een geparkeerde auto die onder een boom naast de stoep stond, belemmerde haar het zicht. De stem kwam van

achter de auto vandaan. Esin raapte al haar moed bij elkaar, nam een paar stappen vooruit en verwachtte dat ze een gewonde kitten zou vinden.

Maar toen... toen werd er geschreeuwd.

Esin dook instinctief omlaag en verschuilde zich achter de auto. Ze hoorde nu nog meer stemmen en de mensen spraken een vreemde taal. Ze vermoedde dat ze ruzie maakten. Toen begonnen ze echt te vechten, en iemand, of meerdere mensen, schreeuwden het uit van de pijn.

Ze ging plat op de grond liggen zodat ze bijna onzichtbaar was en vervloekte zichzelf, haar nieuwsgierigheid en haar stomheid. Toen ze de eerste schreeuw hoorde, had ze gewoon direct naar huis moeten vluchten. Nu was het te laat.

Was het de Russische mafia? Ze trilde van angst.

Meiden van de uni hadden weleens nare verhalen verteld over incidenten in Aksaray. Ondanks dat het Aksaray-Beşiktaş-district een gewilde plek was voor studenten, veranderde de sfeer enorm na zonsondergang.

Schimmige figuren uit de oude Oostbloklanden waren naar Istanbul gekomen om te werken. Iemand uit haar klas die uit Trabzon kwam, was zo bang geworden van alle verhalen over de mafia, hoeren en drugsdealers dat ze halverwege haar eerste semester haar spullen had gepakt en was teruggekeerd naar Trabzon. Esin en een paar andere meiden hadden haar reactie een tikje overdreven gevonden en roddelen achter haar rug dat het was omdat ze toch niet zou afstuderen. Ze kwam namelijk van het platteland. Naar hun mening zou ze zich nooit kunnen aanpassen aan het “stadse leven”. Je moest hier gewoon goed oppassen waar je liep en dan kon je makkelijk problemen vermijden.

Je moest dus níét een donkere straat in stappen als je vreemde stemmen hoorde.

Esin bleef achter de auto schuilen en hield haar adem in. Yep, dit waren dubieuze figuren. Het waren waarschijnlijk Russische gangsters die drugs aan het smokkelen waren en nu ruzie hadden vanwege een overval. Dat waren ze aan het rechtzetten. Die dingen gebeurden toch wel vaker?

Maar toen realiseerde Esin zich dat de taal die ze hoorde, helemaal niet Russisch klonk. Misschien was het Oekraïens? Of een andere taal die in deze

omgeving veel gesproken werd? Goed, dat terzijde was ze meer geïnteresseerd in hoe ze veilig uit deze gevaarlijke situatie zou kunnen ontsnappen dan in welke taal ze hoorde. Ze zag ergens door een raam een zwak lichtschijnsel, niet fel genoeg om elektrisch te zijn. Een kaars?

O, god. Er was dus écht een stroomstoring en niemand zou hun lampen aan kunnen doen om de straat te verlichten en daarmee de criminelen weg te jagen. Ze zou in het donker moeten wachten, in deze koude winternacht, wachtend tot de bende klaar was met vechten en de laatste keel was doorgesneden. Haar bezorgdheid nam toe.

‘Vorr Gatum?’ vroeg het groepje van de drie kleinere mannen herhaaldelijk. ‘Vorr Gatum?’

Esin bleef nog even stilzitten voordat haar nieuwsgierigheid het toch won en ze haar nek uitrekte om te kunnen gluren.

Er waren vier mannen in totaal, maar doordat er nergens veel licht was, kon ze hun gezichten niet goed zien. Drie van de mannen waren ongeveer even lang en de vierde was zeker een kop groter dan de rest. Nou had het ook niet uitgemaakt als er wel straatverlichting was geweest, want het groepje van drie droeg allemaal een capuchon, dus kon ze hun gezichten niet goed zien.

Net zoals de bendes in maffiafilms, dacht Esin. De langste man zag er moedig uit, zo zonder capuchon of pet. Hij nam een paar stappen achteruit en was nu iets beter zichtbaar in het zwakke licht. De man had blond haar. Was dat niet typisch Russisch?

Was hij hun leider? Waarom had hij zijn gezicht dan niet bedekt? Esin bleef kijken... Nee, hij was niet hun leider, integendeel zelfs. Hij was hun doelwit. Ze kwam erachter dat het gevecht helemaal niet eerlijk was. Drie tegen een!

De drie criminelen tegen de lange man, die het eigenlijk best goed leek vol te houden. De groep probeerde hem te omcirkelen en sloeg op hem in, blijkbaar om informatie in te winnen. God mocht weten om wat voor informatie dat zou moeten gaan. Ze vielen hem op allerlei smerige manieren van allerlei richtingen aan, maar hij ontweek iedere aanval. De groep was aan het schreeuwen in hun rare taal.

‘Kaff-Vard! Kaff-Vard Ang!’

Esin had geen flauw idee wat die woorden moesten betekenen, maar ze wist zeker dat het niks vriendelijks was. Ze voelde aan haar intuïtie dat de blonde man onschuldig was. Absoluut, en die drie criminelen probeerden hem te beroven of dwongen hem iets te doen wat illegaal was. Er moest een reden zijn voor hun woede.

Kon ze maar iets doen voordat die trieste figuren de onschuldige man recht voor haar ogen zouden vermoorden.

Ja, ze moest actie ondernemen, en snel ook. Hij kon zichzelf goed verdedigen, maar hoelang kon hij dat nog volhouden? Zijn geluk kon ieder moment omslaan. Ze pakte haar mobiel, maar beseftte dat ze hem niet kon gebruiken om te bellen. Ze stond zo dichtbij dat de mannen haar waarschijnlijk zouden horen. Maar... ze kon wel iemand berichten en ze vragen of ze de politie wilde inschakelen! Wie dan...?

Orçun! Hij was de eerste persoon aan wie ze dacht. Ze dook weer achter de auto zodat het licht van haar telefoonscherm niet zichtbaar was. Ze kroop zo laag naar de grond als ze kon en opende haar contactenlijst.

Orçun... Orçun...

Ze dacht na over wat ze hem moest sturen. Het moest kort maar krachtig zijn. Ze moest de ernst van de situatie beschrijven en duidelijke richtingaanwijzingen geven zodat de politie zo snel mogelijk kon komen.

Dat was eigenlijk nog niet zo makkelijk. Daarnaast was er nog een ander probleem: wat nou als Orçun dacht dat ze een grapje maakte?

Blijf rustig, blijf rustig. Denk na!

‘T’Ho Dea!

‘Nee!’

Dat was de stem van de lange, blonde man! Sprak hij nou ineens gewoon Turks?

‘Nee!’

Esin was bang dat hetgene waar ze zo voor vreesde op het punt stond te gebeuren. Ze kwam iets omhoog zodat ze kon gluren. De blonde man zat geknield op straat. Twee van de mannen hielden zijn armen stevig vast en de derde hield een mes vast. De enige reden waarom Esin het mes überhaupt zag,